

HOMENATGE A AMADOR CALVO I RAMÓN

POEMES D'OMAR SPÓSITO I D'AMADOR CALVO

A l'amic Amador, que ens visitava cada any i amb qui compartírem tants i bons moments de la nostra vida. A l'antellenc que mai no oblidà els seus arrels, orgullós de ser i sentir-se valencià, des de París estant, fidel a la seua pàtria, la seua estimada llengua, entre els autors de la qual destacarem Vicent Andrés Estellés, autor al qual va donar a conèixer en el món acadèmic de França, i de qui ens va fer una magnífica interpretació, durant la Festa Estellés a Antella, l'estiu passat, l'agost de 2017.

Amador Calvo i Ramon (Antella, 1961 – París, 2017) Professor del Departament de Llengües estrangeres aplicades (LEA), a la Universitat Paris-Est Créteil. Especialitzat en literatura espanyola i catalana, així com en intertextualitat i interdisciplinarietat. A la Universitat de Paris 8 – Vincennes - Saint Denis, sota la direcció de Montserrat Prudon, va exposar la seua tesi doctoral: *Le Referentiel et l'Intertextualité dans l'oeuvre poetique de Vicent Andrés Estellés* (El referencial i la intertextualitat en l'obra poètica de Vicent Andrés Estellés) que seria editada el desembre de 2007.

Va ser membre associat d'IMAGER, on tractava la reflexió interdisciplinària al voltant de la noció del "quadre" i sobre la intertextualitat, també va ser membre de l'Equip d'Estudis Transversals del departament de Filologia catalana i Traducció de la Universitat d'Alacant. Al llarg de la seua vida acadèmica participà en

diversos seminaris, així com en grups de recerca, com CREER.

Sense ànim de ser exhaustius, presentarem alguns dels seus treballs més significatius:

«Jocs intertextuals i interdisciplinarietat en la poesia d'Estellés» en *Monogràfic Vicent Andrés Estellés, Vic (Barcelona), Reduccions n°98-99*, Eumo Editorial, abril 2011

«Interaccions autorials en «Coral romput» (1957) de Vicent Andrés Estellés » en *Escrituras del yo, « Quaderns de filologia » n°16*, Universitat de València, febrer 2012

«L'auctoritas dels poetes greco-latins en la poesia d'Estellés », en *Andrés Estellés, cronista de records i d'esperances*, Acadèmia Valenciana de la Llengua, València, 2013

També fou autor de ponències i comunicacions, com ara: «Visions de l'exili: literatura, pintura i gènere », Universitat d'Alacant, juny 2009. «Le cadre dans les arts et les littératures d'Espagne, d'Amérique Latine et d'Italie aux XIXe, XXe et XXIe siècles », Universitat de París-Est Créteil, juny 2011. «Textes, arts et images dans les pays de langue romane aux XIXe, XXe et XXIe siècles» Université Paris 8, 14 novembre 2011. «La nostalgie de l'amour perdu, deux départs poétiques vers le passé: Antonio Machado et Gabriel Ferrater» i «Perspectives d'exilis en la poesia de Josep Vicenç Foix».

Una mostra del seu treball com a poeta

Máscaras de harina

Yo era niño
y deambulaba por las repisas
de un agua arremolinada y secreta
con el calabacín floreado del papú
adolescente enhiesto entre las piernas

inventé un día de soles solos
un domingo de horno oscuro
dormido en sus adobes

llegó ella con un clic en la ventana
y entró el día denso de su cuerpo
de niña llena de ventanas y fruta
apretada entre la tela de unas flores

tras aquellas cortinas pesadas de verano
dos juguetes balbuceantes
una mano torpe en un saco de harina
desgarrado me espolvoreaba ya la cara
entre indecisos arañazos de risa y deseo

y fuimos gatos blancos

unos labios soplando la piel erizada
y otros los ocultos ojos mágicos
de una muerte tonta que se abre y mira
risas empañadas de besos
torsos blancos surcados por manos
aquella ceremonia del primer pan cocido

aquellas máscaras felices
saqueando pan moreno.

Amador Calvo 2003/2013

Aceituna y tumba

Dejé una aceituna en la tumba
de Amador. Fue en agosto, una tarde
de cadenas abiertas. Yo estaba solo
en el cementerio de Antella
rodeado de olivos sarmentosos y
enraizados profundamente
granadas y naranjas con ombligo.
Allí dejé una aceituna verde
grande carnosa
y de hueso vigoroso
recogida en un olivo
que me llamó
una aceituna de su tierra
junto a una chicharra
en la tumba aérea
de Amador.

Omar Emilio Spósito 28/08/2017

Días de pan

*A mi amigo y compinche Amador,
que siempre anda echando leña al fuego,
in memoriam.*

“entre tomillos/y jara empapada/eres arroyo/que canta”

Amador Calvo Ramón

Voy a hablarle a la tierra
de tu sed exponencial
de tus versos calientes
y de tu pan.
Voy a ver en la sierra ese dejo tan tuyo,
entre esquivo y familiar.
Voy a pinchar un globo,
volver a inflarlo en la noche
y echar a caminar.
Voy a hablarle al mar
para que llegue hasta ti, oh buen amigo
de harina y de sal.
Al fuego le hablaré
con tu padre cerca amasando en otro costal,
calentando a su hijo
y a sus huesos de cal.
Voy a pedir que el aire se levante
hasta ser tempestad y que barra las nubes
de tu mal.
Voy a hablarle a la luz y a las aguas de tu pueblo
para que laven tu cuerpo y puedas volar,
chamo, buey,
amigo de pan.

Omar Spósito

Obituari versat a l'Amador

Amb tu volia tornar a parlar,
i alguna cosa aclarir,
però em quedaré sense poder-t'ho dir,
ni amb tu tornar a raonar.

Te n'has anat inesperadament,
amb mitja vida encara per davant,
després de lluitar contra el desencant,
amb convicció i abnegadament.

Et voldríem hui ben viu,
ací a vora riu,
recitant en valencià i en francès,
versos solts, o de tres en tres.

Vas nàixer a Antella,
el nostre i teu llogaret,
i, com quan eres jovenet,
sempre hi tornaves com a una canterella.

Has sigut fidel a la teua identitat,
que en les teues lletres has recreat,
el teu origen mai ha t'ha caigut en l'oblit,
sempre ha estat en el teu crit.

D'Antella a París hi ha una bona distància,
que tu has recorregut amb constància,
fent amb nostàlgia l'anada,
però també ben a gust la tornada.

Fa molts anys, quan eres molt jovenet,
com dit i fet,
em feres un preguntat,
que jo et vaig contestar de bon grat.

Era pregunta de política,
amb una càrrega ben crítica,
que ben a gust et vaig contestar,
i que tu vas escoltar.

Des d'eixe dia,
ens saludàvem amb bona complicitat,
amb certa alegria
i molta llibertat.

Un dia t'absentares del teu/nostre País,
a la cerca de treball i realització,

i amb nostàlgia, però també amb il·lusió,
recalares a París.

Però, parafrasejant el nostre Raimon,
mai has perdut els orígens d'on venies,
ni d'on procedies,
estigueres a París o en qualsevol part del món.

Per això has conreat amb solvència i convicció,
i sobretot amb tota devoció,
en valencià i en francès,
el poeta Vicent Andrés Estellés.

Ell va escriure des de València i des de Burjassot,
enllaçant vers a vers i mot a mot.
I tu l'has traduït a gana plena,
des d'Antella o des del Sena.

Però com diria l'Ovidi Montllor,
i que açò no siga cap plor,
creurem que has mort, però no hauràs mort,
faràs vacances en qualsevol port.

Ton tio, Pepe Ramon, va dir en el seu sepulcre,
tot ell fi i pulcre,
que no deixava "huella",
però sí que en va deixar, de solcada i rella.

I tu, com a bon Ramon,
i des del dia que vingueres al món,
has deixat un bon senyal,
sense massa soroll, però ben real.

T'ha visitat la parca,
has pujat a la seua barca,
però quedaràs en la nostra memòria
i et fem estos versos de dedicatòria.

Amador, accepta el nostre benvoler,
tractar-te ha sigut un plaer,
de tota esta cort
que et dedica "un abraç" molt fort.

Leonardo Giménez
A Antella, 25 d'agost de 2017